

Γεια

Χαράλαμπος Δημητρίου

«Για», έγραψε σε εκείνο το μήνυμα ο αδελφός μου. Ήταν το πρώτο μήνυμα που έστειλε στη δασκάλα του, μετά από το απρόσμενο κλείσιμο των σχολείων.

Και πάνε αρκετές μέρες από τότε...

Όλα έκλεισαν τόσο ξαφνικά. Τα εμπορικά κέντρα, οι καφετέριες, τα πάρκα, οι δουλειές, μέχρι και οι εκκλησίες... Όλα έκλεισαν.

Τα προβλήματα πολλά και σοβαρά, έλεγαν όλοι.

Η μαμά άρχισε να κλείνεται αρκετές ώρες στο γραφείο του σπιτιού, για τη δουλειά, αλλά τουλάχιστον έτσι ήταν, επιτέλους, σπίτι. Ο μπαμπάς άρχισε να κλείνεται κι αυτός, μάλλον στον εαυτό του, αφού ήταν μόνιμα καρφωμένος στον καναπέ, βλέποντας σιωπηλός τις ειδήσεις.

Είχαν όλοι ένα αγχωμένο και ανήσυχο ύφος.

Εμείς, εγώ και ο αδελφός μου δηλαδή, στην αρχή ήμασταν πολύ χαρούμενοι. Μόνο και μόνο που δεν είχαμε σχολείο ήταν κοσμοϊστορικό!!!

Σύντομα, όμως, αρχίσαμε να βαριόμαστε. Να βαριόμαστε τόσο πολύ, που δεν ξέραμε τι να κάνουμε.

Και μάλλον γι' αυτό, ανοίξαμε το κουτί με τις μπογιές και ζωγραφίσαμε ό,τι μας κατέβαινε.

Και μάλλον γι' αυτό, φωνάξαμε τη μαμά, ανοίξαμε το βιβλίο συνταγών της γιαγιάς και φτιάξαμε την αγαπημένη μας μηλόπιτα.

Και γι' αυτό, ανοίξαμε τα μεγάλα κουτιά στην αποθήκη κι ανακαλύψαμε την κασέτα με τον παπού να λέει παραμύθι στον - μωρό τότε - μπαμπά.

Κι ανοίξαμε τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες και μάθαμε πολλές ιστορίες για τους θείους και τις θείες μας, όταν ήταν μικροί. Γελάσαμε με την καρδιά μας και φτιάξαμε άλλες τόσες, βλέποντας τα μόνοι μας.

Μέχρι και τα επιτραπέζιά μας ανοίξαμε...

Χοροπηδήσαμε ακούγοντας δυνατά μουσική....

Τελικά, αυτό το διάστημα, εμείς ήμασταν μάλλον πιο χαρούμενοι από ποτέ...

Σταματήσαμε το χοροπηδητό, ανοίξαμε την πόρτα μας και βγήκαμε έξω στην αυλή.

Ξαπλώσαμε στο γρασίδι μας και αντικρίσαμε τον γαλανό ουρανό. Αυτός δεν φαινόταν καθόλου ανήσυχος. Μυρίσαμε τους ανθούς της λεμονιάς μας και ακούσαμε τις μέλισσες να τους γυροφέρνουν ...

Και ναι, ανοίξαμε και βιβλία, τόσα βιβλία που δεν το περιμέναμε ούτε εμείς... Και ταξιδέψαμε μαζί τους!

Γυρίσαμε χαμογελώντας το κεφάλι κι είδαμε τον μπαμπά να κλείνει την τηλεόραση και να βγάζει τον σκύλο περίπατο, χωρίς να βιάζεται, για πρώτη φορά.

Περπατήσαμε μαζί του κι είδαμε τους γείτονες. Άλλους στην αυλή τους κι άλλους σε ποδήλατα. Ανθρώπους που δεν είδαμε ξανά... Άλλους να περπατάνε κι άλλους να μας χαιρετάνε Κάποιοι δειλά-δειλά, άρχισαν να μας χαμογελάνε και μερικοί να μας μιλάνε!!!

Χαιρετίσαμε και εμείς. Χαμογελάσαμε κι εμείς. Μιλήσαμε κι εμείς...

«Έτσι ήταν οι γειτονιές όταν ήμουν μικρός», διέκοψε τις σκέψεις μας ο μπαμπάς, κι άρχισε να μας μιλάει· κάθε μέρα και πιο πολύ...

Όλες αυτές τις μέρες, που «όλα ήταν κλειστά», εμείς ανοίξαμε όσο ποτέ...

Τις ματιές, τις αναπνοές, τις αγκαλιές, τις καρδιές...

Και φτάνει η μέρα που θα πάμε ξανά σχολείο. Ο αδελφός μου, ανοίγει το κάγκελο, σηκώνει το χέρι του και φωνάζει «ΓΕΙΑ». Ένα ΓΕΙΑ τόσο μεγάλο και δυνατό, ένα ΓΕΙΑ με ει (το έμαθε καλά, όλες αυτές τις μέρες). Ένα ΓΕΙΑ όλο υγεία!!!

Τώρα λοιπόν που φαίνεται να ανοίγουν όλα σιγά-σιγά, ας κρατήσουμε αυτά που βρήκαμε, ας αφήσουμε ανοιχτό ό,τι ανοίξαμε...

ΓΕΙΑ σε όλους λοιπόν...

05/2020